

Клирик +

Львівський державний університет
внутрішніх справ

**ПРОЦЕСУАЛЬНЕ ТА КРИМІНАЛІСТИЧНЕ
ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ
ДОСУДОВОГО РОЗСЛІДУВАННЯ**

*Збірник тез
науково-практичного семінару*

30 листопада 2018 року

Львів

ЗМІСТ

Вітальне слово

Роман Благути

КРИМІНАЛЬНЕ ПРОЦЕСУАЛЬНОГО ЗАКОНОДАВСТВО: ПЕРСПЕКТИВИ ТА ВИКЛИКИ СЬОГОДЕННЯ.....	6
--	---

РОЗДІЛ I

КРИМІНАЛЬНЕ ПРОЦЕСУАЛЬНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ДОСУДОВОГО РОЗСЛІДУВАННЯ

Ангеленюк А.-М.Ю.	8
ДЕЯКІ ПРОБЛЕМИ ЗАСТОСУВАННЯ ЗАПОБІЖНИХ ЗАХОДІВ ДО СУДДІВ В УКРАЇНІ	
Андрєва Є.Г., Климчук М.П.	
ДІЯЛЬНІСТЬ СЛІДЧОГО СУДДІ ІЗ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ РЕАЛІЗАЦІЇ ПРАВ, СВОБОД ТА ІНТЕРЕСІВ ЛЮДИНИ У КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОВАДЖЕННІ	10
Басиста І.В.	
НАСЛІДКИ НЕ ВІДКРИТТЯ МАТЕРІАЛІВ ДОСУДОВОГО РОЗСЛІДУВАННЯ	12
Білоус О.Д., Омельченко О.О.	
ПРИВІД, ЯК КРИМІНАЛЬНА ПРОЦЕСУАЛЬНА САНКЦІЯ ЗА НЕПРИБУТТЯ НА ВИКЛИК ДО УПОВНОВАЖЕНИХ ОСІБ	15
Бобровська Ю.М., Ангеленюк А.-М.Ю.	
ІНСТИТУТ ПОНЯТИХ У КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОЦЕСІ УКРАЇНИ.....	17
Боднар І.Я., Татарин І.І.	
ОСОБЛИВОСТІ ПРОВЕДЕННЯ ОГЛЯДУ ТРУПА, ПОВ'ЯЗАНОГО З ЕКСГУМАЦІЄЮ	20
Броневицька О.М.	
ОКРЕМІ АСПЕКТИ ДІЯЛЬНОСТІ ПРОКУРОРА ПІД ЧАС ЗАСТОСУВАННЯ ТИМЧАСОВОГО ТА ЕКСТРАДИЦІЙНОГО АРЕШТУ	22
Височанський М.Р.	
НЕОБХІДНІСТЬ ВДОСКОНАЛЕННЯ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ПРОЦЕСУ ДОКАЗУВАННЯ ЩОДО ОКРЕМОЇ КАТЕГОРІЇ ОСІБ	26
Воробчак М.М., Ангеленюк А.-М.Ю.	
КОНЦЕПЦІЯ ОБШУКУ: ВИЗНАЧЕННЯ, ЗАГАЛЬНА ХАРАКТЕРИСТИКА ТА ПРОЦЕСУАЛЬНИЙ ПОРЯДОК ПРОВЕДЕННЯ.....	28
Глов'юк І.В., Малахова О.В.	
ПРОБЛЕМНІ ПИТАННЯ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПРАВА НА ЗАХИСТ ПРИ ПРОДОВЖЕННІ СТРОКУ ДОСУДОВОГО РОЗСЛІДУВАННЯ СЛІДЧИМ СУДДЕЮ	30
Гунченко О.В.	
СПРОСТУВАННЯ ЗАХИСНИКОМ РИЗИКІВ ПРИ ВИРІШЕННІ ПИТАННЯ ПРО ОБРАННЯ ЗАПОБІЖНОГО ЗАХОДУ У ВИГЛЯДІ ТРИМАННЯ ПІД ВАРТОЮ	32
Гуцуляк Ю.В.	
КРИМІНАЛЬНЕ ПРОЦЕСУАЛЬНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ВИМОГ КОНВЕНЦІЇ РАДИ ЄВРОПИ ПРО ЗАПОБІГАННЯ НАСИЛЬСТВУ СТОСОВНО ЖІНОК І ДОМАШНЬОМУ НАСИЛЬСТВУ ТА БОРОТЬБУ З ЦИМИ ЯВИЩАМИ	35
Душак О.Ю., Ангеленюк А.-М.Ю.	
ПРАВОВА ПРИРОДА ЗАСТОСУВАННЯ ЗАПОБІЖНОГО ЗАХОДУ У ВИГЛЯДІ ТРИМАННЯ ПІД ВАРТОЮ ТА ПРОДОВЖЕННЯ ЙОГО СТРОКУ	39
Загацький В.В., Комісарчук Ю.А.	
СУТНІСТЬ ТА ЗНАЧЕННЯ ДОКАЗУВАННЯ: ДЕЯКІ АСПЕКТИ.....	42
Канцір В.С., Ольховська А.-М. А.	
ДЕРЖАВНЕ БЮРО РОЗСЛІДУВАНЬ: ОФІЦІЙНИЙ ПОЧАТОК РОБОТИ У «ПРОБЛЕМНИЙ» НІШІ ПІДСЛІДНОСТІ	44
Климчук М.П.	
РОЛЬ СУДУ У ДОСЛІДЖЕННІ ДОКАЗІВ У КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОВАДЖЕННІ	46
Кунтій А.І.	
ЩОДО СТРОКУ ТИМЧАСОВОГО ДОСТУПУ ДО РЕЧЕЙ ТА ДОКУМЕНТІВ ЗА КПК УКРАЇНИ.....	48

УДК 343.13+343.98
П78

Рекомендовано до поширення через мережу Інтернет
Вченою радою Львівського державного університету
внутрішніх справ
(протокол від 28 листопада 2018 р. № 4)

У п о р я д н и к :
А. Я. Хитра, кандидат юридичних наук, доцент

Процесуальне та криміналістичне забезпечення досудового розсліду-
П78 **вання: тези доповідей учасників науково-практичного семінару (30 листопада**
2018 року) / упор. А.Я. Хитра. Львів: ЛьвДУВС. 138 с.

Збірник містить тези доповідей та повідомлень учасників науково-практичного семінару «Процесуальне та криміналістичне забезпечення досудового розслідування», яка відбудеться 30 листопада 2018 року у Львівському державному університеті внутрішніх справ.

У публікаціях українських учених і практиків висвітлено проблемні аспекти процесуального та криміналістичного забезпечення досудового розслідування. Наведено досвід фахівців у пошуку ефективних шляхів його удосконалення.

Опубліковано в авторській редакції.

(Організатори науково-практичного заходу не завжди поділяють позицію авторів матеріалів. За достовірність поданих матеріалів відповідальність несуть автори)

УДК 343.13+343.98

© Львівський державний університет
внутрішніх справ, 2018

ронних органах України потрібно підходити ширше, ніж до вирішення «вузько-профільного» питання створення Державного бюро розслідувань. У зв'язку з цим, необхідно вдосконалити та реформувати всю систему правоохоронних органів.

Список використаних джерел:

1. Галаван З. Функціонування системи досудового слідства у державах – членах Європейського Союзу / З. Галаван // *Публічне право*, 2012. С. 218 – 225.
2. Звоненко О. Р. Створення Державного бюро розслідувань (проблемні питання) / О. Р. Звоненко. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://liber.onu.edu.ua:8080/bitstream/handle>
3. Скулиш Є. Д. Проблемні питання створення Державного бюро розслідувань / Є. Д. Скулиш // *Боротьба з організованою злочинністю і корупцією (теорія і практика)*, 2013. С. 60–71.
4. Про Державне бюро розслідувань: Закон України від 12 листопада 2015 р. URL: <http://zakon.rada.gov.ua>
5. Скулиш Є. Проблемні питання створення державного бюро розслідувань [Текст] / Є. Скулиш // *Вісник Національної академії правових наук України*, 2013. С. 205–215.
6. Комашко В. В. Особливості організаційно-правових основ функціонування Державного бюро розслідувань як однієї з новел Кримінального процесуального кодексу України [Текст] / В. В. Комашко // *Вісник АМСУ. Серія: «Право»*, 2014. С. 132–138.

Климчук М.П.

науковий співробітник науково-дослідної лабораторії з проблем експертно-криміналістичного забезпечення ННІ №2
кандидат юридичних наук, доцент
(Національна академія внутрішніх справ)

РОЛЬ СУДУ У ДОСЛІДЖЕННІ ДОКАЗІВ У КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОВАДЖЕННІ

Відповідно до ст. 124 Конституції України, здійснення правосуддя в Україні здійснюється виключно судами, а у ст. ст. 127 та 129 йдеться про здійснення правосуддя суддями. Також і у ст. 30 КПК України зазначено про здійснення правосуддя у кримінальному провадженні лише судом. Загалом під функцією правосуддя слід розуміти діяльність суду (судді), присяжних (коли судовий розгляд ведеться з їх участю) щодо дослідження всіх поданих сторонами під час кримінального провадження доказів та прийняття рішення про винуватість чи невинуватість конкретної особи у вчиненні кримінального правопорушення, а також її покарання [1, с. 165].

Законодавчо визначено (ст. 23 КПК України), що суд досліджує докази безпосередньо, а показання учасників кримінального провадження отримує усно. Звідси випливає, що усні показання учасників кримінального провадження за наслідком безпосереднього їхнього дослідження у ході судового розгляду сприймаються та оцінюються судом на основі так званого, внутрішнього переконання

судді [2]. Крім того, норми кримінального процесуального закону про незмінність складу суду, як вказують Ю.М. Грошевий і В.М. Хотенець, забезпечують безпосереднє сприйняття й оцінку доказів всіма суддями від початку й до кінця судового розгляду, гарантують всебічність, повноту та об'єктивність дослідження всіх обставин кримінальної справи, без яких не можливе постановлення законного, обґрунтованого й справедливого вироку [3, с. 336].

Показання учасників кримінального провадження суд отримує усно. Не можуть бути визнані доказами відомості, що містяться в показаннях, речах і документах, які не були предметом безпосереднього дослідження суду, крім випадків, передбачених КПК України (ст. 23 КПК України) [2]. Мова йде про безпосередність дослідження показань, речей, документів як загальну засаду кримінального провадження, яку визначено у п. 16 ч. 1 ст. 7 і сформульовано у ст. 23 КПК України. Також у п. 18 Постанови Верховного суду України від 21.01.2016 р. у справі №5-249кс16 зазначається, що безпосередність дослідження доказів означає звернену до суду вимогу закону про дослідження ним всіх зібраних у конкретному кримінальному провадженні доказів шляхом допиту обвинувачених, потерпілих, свідків, експерта, огляду речових доказів, оголошення документів, відтворення звукозапису і відеозапису тощо [4].

Засада безпосередності дослідження показань, речей і документів має значення для повного з'ясування обставин кримінального провадження та його об'єктивного вирішення. Безпосередність сприйняття доказів дає змогу суду належним чином дослідити і перевірити їх (як кожний доказ окремо, так і у взаємозв'язку з іншими доказами), здійснити їх оцінку за критеріями, визначеними у ч. 1 ст. 94 КПК, і сформулювати повне та об'єктивне уявлення про фактичні обставини конкретного кримінального провадження.

Визначаючи межі участі суду під час дослідження доказів у судовому розгляді, підтримуємо позицію В.Т. Нора, що суд при вирішенні справи – постановлення законного і обґрунтованого рішення – не має залишатися пасивним спостерігачем за правовим поєдинком сторін, слідкуючи лише за дотриманням його процедури (правил). Він повинен мати можливість з допомогою сторін, але незалежно від них, дослідити подані ними докази всіма процесуальними засобами, зокрема слідчо-судовими діями, які закон дає у його розпорядження [5]. Така діяльність не суперечить принципу змагальності, оскільки діяльність щодо перевірки наявних, представлених в судовому засіданні доказів, не аналогічна діяльності з розшуку, витребуванню, збиранню інших, не представлених доказів, однак має здійснюватись лише з метою перевірки належності, допустимості та достовірності доказів, що надані сторонами кримінального провадження [6, с. 170].

З огляду на принцип змагальності учасники судового провадження користуються рівними правами щодо дослідження доказів і доведення їх переконливості перед судом, а суд зобов'язаний створити учасникам судового провадження необхідні умови для здійснення наданих їм процесуальних прав і спрямовувати судові слідство на забезпечення здійснення сторонами своїх прав [7, с. 164]. Кінцева оцінка допустимості доказів здійснюється судом при постановленні вироку. За КПК України саме суд вирішує питання допустимості доказів під час їх оцінки в нарадчій кімнаті під час ухвалення судового рішення (ч. 1 ст. 89), а у випадку встановлення очевидної недопустимості доказу під час судового розгляду суд визнає цей доказ недопустимим, що тягне за собою неможливість

дослідження такого доказу або припинення його дослідження в судовому засіданні, якщо таке дослідження було розпочате (ч. 2 ст. 89) [2].

Загалом, з'ясовуючи роль суду у дослідженні доказів у кримінальному провадженні, слід зазначити, що саме суддя повинен в повному обсязі, всебічно пізнати кримінально-правове явище і прийняти на основі сформованого оціночного судження відповідне процесуальне рішення шляхом реалізації наданих йому повноважень.

Список використаних джерел:

1. Вапнярчук В. Суб'єкти кримінального процесуального доказування Вісник Національної академії правових наук України. №1 (76) 2014. С. 166.
2. Кримінальний процесуальний кодекс України: Закон України від 13 квітня 2012 р. №4651-VI. URL: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/4651-17/print1458049476321499>. (Дата звернення 11.11.2018 р.).
3. Грошев Ю. М., Мірошніченко Т. М., Хоматов Ю. В. Кримінальний процес України: підручн. для студ. юрид. спец. вищ. закладів освіти. Харків: Право, 2000. 496 с.
4. Постанова Верховного суду України від 21 січня 2016 р. Справа №5-249к/16. URL: <http://www.scourt.gov.ua/.../E84BAE31236A51A1C2257F7D004>. (Дата звернення 11.11.2018 р.).
5. Нор В. Т. Істина у кримінальному судочинстві: ідея, догма права, реалізація. Часопис Національного університету: Острозька академія. Серія: Право. 2010. №2. С. 10–12.
6. Шевчук М. І. Ініціатива суду та її межі у з'ясуванні обставин кримінального провадження під час судового розгляду: дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.09. Львів, 2015. 244 с.
7. Басай Н. М. Визнання доказів недопустимими в кримінальному процесі України: підстави, процесуальний порядок і правові наслідки: дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.09. Одеса, 2012. 264 с.

Кунтій А.І.

доцент кафедри кримінального процесу факультету №1 ІПФПНП
кандидат юридичних наук
(Львівський державний університет внутрішніх справ)

**ЩОДО СТРОКУ ТИМЧАСОВОГО ДОСТУПУ
ДО РЕЧЕЙ ТА ДОКУМЕНТІВ ЗА КПК УКРАЇНИ**

Кримінальним процесуальним кодексом України (далі – КПК України) передбачено такий захід забезпечення кримінального провадження, як тимчасовий доступ до речей і документів, що активно використовується в практичній діяльності органами досудового розслідування під час здійснення розслідування кримінальних проваджень.

Окремі аспекти застосування тимчасового доступу до речей та документів досліджували Ю.М. Грошев, І.В. Гловюк, М.А. Погорецький, О.Ю. Татаров, Л.Д. Удалова, В.І. Фаринник, С.С. Чернявський та інші. Однак незважаючи на значний внесок вчених, значна частина проблемних питань вказаного інституту